

JUDITIN POKOJ

IVANA
PEROUTKOVÁ

Juditin pokoj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Juditin pokoj – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JUDITIN POKOJ

IVANA
PEROUTKOVÁ

COO
BOO

Copyright © Ivana Peroutková, 2018

Illustrations © Dana Ledl, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-547-6

ISBN e-knihy 978-80-7544-572-8 (1. zveřejnění, 2018)

*V uších mi šípy
nesviští,
i moje sfinga mlčí,
květiny planou
v poledni
a srdce –
v tichu kráčí.*

X X X

Byla neděle, letní ráno, docela boží poklid. Tu a tam zazpíval pták, zabzučela včela, v trávě něco zacvrlikalo.

Dita zavřela oči a všechny zvuky se rozlehly jako ve staré pohádce, vlídně a milostně, a když oči otevřela, spatřila čtyři vážky. Čtyři tenké čárky zářily sytě modrým kovovým leskem a ta modř náhle zabořila. Jako by ze všeho na světě zbyla jen tahle poslední něžná krása. Ale už se vzdalovaly, měnily pozice jako lehkomyšlná vzdušná letka, zlehka se přenesly do stínu rybízových keřů a začaly se vytrácet, střídavě mizely, až nakonec zmizely bůhvíkam.

Voda zašplouchala.

Plechová vana se v trávě vyjímalala jako protáhlá skořápka, člun anebo baňatá rakev.

Dita natáhla ruku přes okraj, prsty se dotkla trávy a nahmatala hranatou krabičku. Vylovila z ní žlutý zapalovač a jednu cigaretu, a když si zapálila, zhluboka, s požitkem vyfoukla namodralý kouř.

Ale i kouř se brzy rozplynul a vzduch zase zprůzračněl.

Nad vanou přeletěli běláskové, ve škvíře mezi kameny se mihla ještěrka, listy na stromech se třpytily ve slunci, a když Dita oči přivřela, světlo se rozostřilo, mihotalo se, z temna vybíhaly paprsky jako z dávnověku, kdy ještě neexistovala kobaltová modř ani žádná žlutá.

Možná. A světlo se dralo, pronikalo temnotou, bezbolestně ji prořízlo, určitě úplně bezbolestně.

Tomu se říká kurva...

Tomu se říká kurva...

Tomu se říká kurva...

Jak by mohla vypadat taková malá, úplně bezbolestná kobaltově modrá kurvička? Taková malá a lehounká, která by se usadila na rameni. Anebo by rozverně popocházela. Taková napůl hmyzí ženuška v korzetku. V kobaltově třpytivém korzetku a ten by vypadal půvabně i směšně vyzývavě. Taková milá, přítulná a zábavná potvůrka, že by se jí ani nemohlo nic vyčítat.

Vůbec nic.

Všechno odpuštěno.

Odpuštěno!

A na chvíli tomu málem uvěřila, tomu odpuštění, jak se do něj nořila hlouběji a hlouběji, jako se v modlitbě noří blíž a blíž do zapomnění, až ji znenadání probral chlad. Zachvěla se. Už celá ztuhla a bradavky jí zimomřivě trčely z vody.

Vstala, zabalila se do ručníku, sebrala krabičku se zapalovačem a bosa zamířila k domu. Prošla předsíní a pomalu stoupala po dřevěných schodech. Cítila každý otisk mokrého chodidla, každý otisk zanechaný na jednom schodu a srdce se poplašeně rozbušilo.

V pokoji bylo přítmí. Ze zatažených závěsů sálala vůně prachu. I z knih sálala. I starý prošlapaný peršan hřál a vydechoval sluneční prach. Dita po něm přešla ke

stolu a zapnula počítač. Počítač chrčel a srdce bušilo. Čekala, než naběhnou všechny ikonky, semknula rty, několikrát klikla a... nic.

Nula.

Už nic nenapsal.

Zhluboka se nadechla a otevřela tu poslední zprávu. Slovo po slově si ji znovu přečetla:

To se máš, že máš tři muže. Tomu se tady u nás říká kurva. Klobouk dolů před tvou upřímností, ale tohle vážně není nic pro mě. Všechno, co jsem chtěl, jsi byla ty, Dito! Ale byl jsem pro tebe jenom hračka, zpestření prázdnin. Moje chyba, že jsem chtěl, nebo si myslel, že je to víc. Nikdy na tebe nezapomenu. Ale neboj se, už tě nebudu otravovat. Jan Ponc

Ach, bože...

„Já jsem tak pitomá!“ zašeptala a představila si, že by ho někdo zazdil, někde hluboko ve sklepě, jenže skrz zeď by ta jeho vyprahlost pořád prahla, prahla a skučela jako v povídce od Edgara Allana Poea.

A představila si, že ji to skučení bude do smrti pronásledovat. Ať bude kdekoliv, ať bude s kýmkoliv, vždycky to skučení zaslechne a vždycky se uvnitř příkrčí, zatne zuby, bude odolávat a prosit, ať už zmlkne.

Ale pak si představila toho druhého, toho, o kom nic nenapsala, a vtom ji napadlo: Jak to, že on nemá nic, a ten druhý všechno...?

Má všechno.

A v očích touhu.

Utajovanou touhu.

Skoro bolestnou touhu.

Takže nemá všechno.

Má všechno, ale v očích touhu.

„Já se snad zblázním,“ řekla potichu.

Ale věděla, že do zbláznění má daleko, nebo si to aspoň myslela. Myslela si, že na smrt jenom myslí, když se teď dívá na svůj pokoj. Že jenom myslí na bezbolestnou smrt, kdyby navždy usnula. Kdyby ani nevěděla, že navždy usne. Natáhla by se na postel, ležela by v přitmě a v teple s vůní slunečního prachu, očima by putovala po hřbetech knih a říkala by si v duchu slova, jména, svoje zamilované věty, útržky básniček, a to by stačilo.

„Naděje, ta má pírká a v duši hřaduje...“

Nic víc. Nikdo víc. To by přece usínala jako do snu. Neopuštěná. Plná klidu a krásy. Povznesená! Unesená! Unášená! Navěky unášená...

A znovu se probírala.

„*Es tut mir leid,*“ řekla v duchu.

Jenže ono to znělo taky krásně.

Jako další zamilovaná věta.

Jako ta kobaltová modř.

Zavrtěla hlavou.

A byla najednou tak sama v tom pokoji se slunečním prachem.

Sama se zašedlým medvídkem, co seděl naproti na posteli. Dívala se na něj.

Už dávno nebyl bílý a chybělo mu jedno ucho. Ale oči mu zůstaly. Oči z kulatých tmavých korálků s našedlou duhovkou a na pravé tlapě rozedraná díra s napěchovanou slámou.

Pamatovala si to? Anebo jí právě teď připadalo, že si na to vzpomíná? Že vidí sebe s medvědem v náručí a že se jí zdá obrovský. Velký skoro jako ona. A živý! Živý i neživý. Živý jinak. Nesmrtelně. Věrně. Co to bylo? Co to bylo za přirozené nadšení, za přirozenou lásku k medvědu, který s ní měl zůstat až do skonání věků. Jaká to musela být nádhera, důvěrně kamarádit s malým medvědíkem bohem.

Jenom samé otevírání.

Na jeho božích tlapkách.

S pusou na jeho černém vyšitém čumáku.

A teď...

Teď se na něj dívá s nesmělou něhou.

Za pár minut scházela ze schodů v krátkých květovaných šatech. Přes rameno přehozenou černou koženou kabelku. V předsínce si nazula černé páskové boty. Nosila je celé léto. Svoje zamilované boty na nízkém podpatku a se zadním zipem nad patou. A pokaždé když za zip zatáhla, jako by jí to léto proletělo celým tělem. Odspoda vzhůru. V necelé vteřině a bylo v tom všechno.

Ale ještě to nekončilo.

Slunce venku začínalo pálit.

Na modrém nebi neplul ani jediný mráček.

Zaklapla branku a vykročila po rozpraskané asfaltové ulici, která vedla mezi domky až dolů na návěs.

Popravdě, když teda psal o upřímnosti, stačila by jí bohatě jedna ruka, aby na prstech spočítala, koho by tu dneska ještě možná chtěla navštívit. Kdyby přibližně v půlce cesty zabočila doprava a pokračovala vzhůru, došla by k Věrušce, která bydlela až nahoře na kopci.

Pak tu byl Richard ve svojí noře dole u řeky.

Stále trpící Richard, jelikož ho Věruška loni vypakovala.

A kdyby v půlce cesty zabočila doprava a šla pořád rovně, mohla by zajít ke Květě se Štěpánem.

Ale kdyby šla ještě dál...

A už to bodlo, už se to zase zarylo, jenže vtom zahlídla paní Doubravovou.

Stála kousek za plotem, sehnutá nad záhonem patisonů, celá její malá nahrbená postavička se v rozvlákněných šlahounech ztrácela, ale nohy měla rozkročené, na sobě krátkou zástěru, a Dita spatřila, jak se pod neopálenou popelavě bílou kůží proplétají hrbolaté chuchvalce modrých žil.

Ale paní Doubravová se už zvědavě narovnalala. Zaleschla klapot jejích bot a jakoby rozšafně zavolala: „Kampak, kampak? Ty jsi ale fešanda, Dito! A co vaši? Už přijeli z lázní?“

„Přijedou zejtra,“ prohodila Dita podobně bodře.

„Tak si to aspoň užili,“ potřásla hlavou paní Doubravová. „A kam si to vykračuješ?“ vzpomněla si.

„Do trafiky pro cigára.“

„No fuj,“ zamračila se káravě paní Doubravová, „že se na to nevykašleš. Taková mladá a takovej pitomej zlozvyk!“

„No právě,“ řekla Dita, „je to zlozvyk.“

„Tak se na to vykašli,“ opakovala paní Doubravová domlouvavě.

„Tak já to zkusím,“ opakovala Dita schválně slovo tak. A vzdalovala se. „Mějte se krásně a na shledanou!“

„Ty taky a nekuř! Nekuř!“ volala za ní paní Doubravová, jako by jí Ditino kouření opravdu leželo na srdci. A snad by tam i nějakou dobu pobýlo, kdyby se k ní odněkud ze zahrady nepřihřítily její psi. A jak se jí ty dvě chundelaté koule ufuněně sápany do klína, hlas paní Doubravové hned zjhl, stoupal, až se rozechvěl: „Copak byste rádi, zlatička moje? No co byste si dali? Piškůtek? Anebo kostičku...?“

Ale to už Dita neslyšela.

Scházela dolů k návsi. Na modrém nebi neplul ani jediný mráček a slunečnice v zahradách čnily do nebe jako žirafí hlavy. A Dita do sebe ty žirafí slunečnice vpíjela, protože věděla, že se tomu stejně nevyhne, že to ještě přijde, že to vlastně jenom oddaluje.

X X X

Bylo něco po deváté, když se Myšák opatrně sklonil (trpěl na záda) a pomalu táhl roletu před výlohou trafiky vzhůru. Po návsi se rozlehl skřípající rachot. Myšák se při tom rachotu šklebil, jako by trpěl i na uši. Pokud tuhle ranní činnost někomu popisoval, říkával: „Neznám odpornější zvuk.“

Myšák totiž svoje věty často začínal slovíčkem neznám. Neznám lepší, neznám větší, neznám horší, neznám nesnesitelnější, neznám otřesnější, neznám úchvatnější, neznám velkolepější... a pak začal líčit. Docela poutavě. Volil výstižná slova a zhutňoval, a jak kladl slova vybraně za sebe, připomínalo to aristokratickou vytríbenost. Myšák rozhodně nebyl hlupák. Ale nejspíš měl i štěstí, že míra jeho aristokracie nepřesáhla mez, za kterou by se jeho mluva zdála místním usedlíkům divná. Kromě toho – Myšák si rád povídal o ženských a o sexu. Sice taky poněkud vybranějším způsobem, ale ten zase zachraňovala jeho nefalšovaná náruživost. A kromě toho – Myšák pil. Dlouhé roky přímo chlastal, potom co od něj utekla jeho druhá žena. Ale to se zlepšilo; od té doby, co měl Táňu, nebylo dne, aby neděkoval osudu. Někdy i se slzou v oku.

Ted' tedy vytáhl roletu a dovnitř proniklo slunce. Jako světlo reflektoru rázem osvětlilo celou trafikou, která při-

pomínala spíš malou hospodskou špeluňku. Na třech dřevěných stolcích ještě zůstaly ušmudlané sklenice a rozviklané židle stály halabala kolem. Ve světle se rozvířila mračna prachu. Tetelila se ve vzduchu a zvolna se znovu usazovala na poloprázdných regálech, na pultu, který pokrývaly barevné obálky časopisů, na podlaze z prošlapaných prken.

Myšák sebral prázdné sklenice a přistrčil židle ke stolům. To byly dva základní úkony jeho ranního úklidu. Odchrchlal si. Prošel uličkou mezi zadními regály a pultem k pokladně a pak se zase vrátil na opačný konec. Co jsem to...? Podrbal se na pleši. Měl skoro plešatou a docela velkou hlavu v poměru k malému obtloustlému tělu. Velkou hlavu s odstávajícíma ušima a s vypoulenýma mandlově vykrojenýma hnědýma očima. Co jsem to...? Srovnal pár novin na kraji pultu, ale to nebylo to, co...

Dveře se s cinkotem otevřely.

„Dobré ráno, Myšáčku!“ zahalekala robustní prsatá ženská nakřáplým hlubokým hlasem. „Ty jsi ale ranní ptáče!“

Myšák jenom pokrčil rameny.

„Dej mi dvoje stařeny,“ položila na pult stokorunu a pár drobných. „Máš to přesně.“

„Jo, to jsi hodná,“ řekl Myšák jakoby s vlídnou pokorou a podal jí dvě krabičky startek.

„Měl by sis dát ven aspoň jeden stolek,“ pronesla rozhodně.

„Není tam stín. Musel bych koupit slunečník.“

„No jo no,“ povzdechla si. „Tak buď zdrav!“ zahalasila na rozloučenou.

„Ty taky, ty taky,“ usmál se.

Byl to navyklý úsměv obchodníčka. Ale ne studeně zdvořilý. Protože ať Myšák řekl nebo udělal cokoli, nikdy v tom nebyla studenost. Snad to způsobovala i jeho naruživost, ale něco v něm neustále tepalo. Jako v kapse tikají ukryté hodinky. Navenek se usmál, ze slušnosti něco prohodil, ale ty hodinky fascinovaně civěly a okamžitě docela nevybraně zaznamenaly, že větší kozy, než měla tahle obří Vendula, v životě neviděly.

A dveře zacinkaly podruhé.

To už byl první stálý host – Milánek.

Tenounký a šlachovitý. Se snědým drobným obličejem vyryhovaným vráskami, se světlými v hnědých duhovkách a s bílou brádkou jako znakem moudré důstojnosti. A přesto člověka napadlo, že by mu slušely cikánské housle. Jako v jedné ilustraci k těm starým pohádkám, kde vyhrával kučeravý cikán s krátkou vestičkou vyšitou korálky. Ale Milánek nikdy na žádný hudební nástroj nehrál. Milánek si uměl balit cigarety a při tom se vždycky spokojeně usmíval.

„Hele, dneska jsem tu první?“ podívil se vysokým sípavým hláskem a hned vytáhl z kapsy seprané džínové bundy balíček tabáku, který položil na stůl.

„Ještě je brzo,“ prohodil Myšák s varnou konvicí v ruce a zašel do zadního prostoru.

Tady se v šeru pod nízkými klenbami krčila kuchyňka. Zatím provizorní, ale nejspíš provizorní navždycky. Sestávala ze staré lednice, skříňky, zažloutlého umyvadla a ze dvou stolů přistavených ke zdi a přikrytých vybledlým voskovaným ubrusem. Na jednom stole se vršila hora neumytého nádobí, na druhém stál malý elektrický vaříč s černým kastrolem nedojedené hrachovky. Vedle vaříče ležela půlka chleba zabalená do igelitu, půlka rozkrojeného scvrklého jablka a v malé zpola otevřené plechovce zbylo trochu paštiky.

Myšák zapnul varnou konvici, neboť to bylo to, co... S blaženě potutelným úsměvem zamířil otevřenými dveřmi na zahradu.

Ani zahrada nebyla udržovaná. Mezi vysokou trávou bujely kopřivy, svlačce, luční kytky, bodláky i vysoké divizny s bledě zářivými žlutými kvítky. Tohle všechno tu rostlo živelně, tohle všechno tu žilo samostatně, tohle všechno dýchalo takovou nezkrotnou a štědrú svobodou, že by přece byla škoda něco takového svévolně zničit.

„Ne, to není pohodlí, to je prostě úcta k přírodě,“ tvrdila s docela seriózním výrazem Táňa.

A Myšák popošel vyšlapanou cestičkou podél oprýskané okrové zdi, zvedl hlavu k otevřenému oknu v prvním patře a tiše napínal obě odstáté uši. A už to zachytil. Pak nic. Ale po chvíli znovu. Vždycky jen občas. Ale chytil se. Vklouzl do toho zvuku a s rozechvělým požitkem pronikl táhlým chrochtavým proudem skrz nos-

ní dírky, okysličil plíce a ještě stihl vyslat okysličenou krev do teplého vláčného spícího těla, až pootevřenou pusou vyklouzl ven a – šťastně se zachvěl.

Když se vrátil do trafiky, držel v ruce hrnek s kouřícím kafem.

Milánek si právě ubaloval cigaretu a na stolku stála otevřená lahev piva.

„Jo, vzal jsem si jednu desítku,“ oznámil poctivě (jak se slušelo na poctivého Roma) a úzkou špičkou jazyka olízl okraj bílého papírku.

„V pohodě,“ usmál se Myšák, postavil kafe na pult vedle kasy a usadil se na vysoké otáčecí židli.

„Človeče, zase tam dneska bude pařák,“ pronesl Milánek dramaticky. „Ty krásu, tady je větší vedro než dole u moře!“

„No jo no,“ pokýval hlavou Myšák. „Je to počasí celý nějaký naruby.“

„Hele, za sto let tady máme Saharu!“

„Ještě že se toho nedožijem,“ podotkl Myšák a začal si protahovat krk, takže skláněl hlavu pomalu ze strany na stranu.

„My ne. Hele, ani naše děti ne,“ pozvedl hlas Milánek.

„Ani vnoučata ne,“ dodal Myšák s hlavou na pravém rameni.

„Vnoučata taky ne. Ale pozor: pravnoučata, ty už jo. Ty už jo!“

„Jo, ty už by mohli,“ přikývl Myšák a tvářil se docela vážně a dveře se s cinkotem znovu rozrazily.

„Nazdárek, vespolek. Á, Milánek už bumbá!“

To byl druhý host – Venca, dřič a horká krev. Ten, o kom se říká rapl. Parádivý rapl. I v létě nosil na krku frajersky uvázaný šáteček a v zadní kapse kalhot hřebínek. Ale ramena mu povadla a na dlaních měl tvrdou mozolnatou kůži. Rozvážel maso a chtěl ženskou. Hezkou, milou a věrnou. Ale nebylo jednoduché takovou najít, a tak měl Venca zatím jiného miláčka – dobrmana Alexe.

„Kde máš čokla?“ zeptal se Milánek.

„Ty vole, ani mi nepovídej!“ zavrtěl hlavou Venca a už se rozjel, překotně a výbušně s tou horkou hlavou: „Ty vole, jenom si na to vzpomenu a už se ve mně vaří krev. Ty vole. No, bejvalka včera přijela. A mně ti bylo divný, že se tak lísá, a pak: Půjč mi Alexe, půjč mi Alexe, my jdeme s kamarádkou do lesa na houby a víš, my se bojíme samy a von nás vohlídá. Ty vole, chápeš to? Dvě ženský se bojeje do lesa? Tak jsem řek, tak na žádný houby nechod', ne? Anebo ať tě vochrání ten tvůj kokot! A vona: Nó, ale toho bych na houby nikdy nedostala a já bych tak chtěla, a když mi dáš Alexe...“

„A tak jsi vyměk,“ uchichtl se Milánek.

„No jo, dyť jsem debil. Ale řekl jsem: Jestli mi toho psa zítra do devíti nepřivezeš, tak už nikdy. Už nikdy!“

„Akorát jsem teda neslyšel, že by v tomhle suchu rostly houby,“ ozval se Myšák.

„Hele, mně je to jedno. Ať si kecá, co chce. Ale v devět tady toho psa chci mít. To jsem jí řekl a na tom trvám!“

A dveře se s cinkotem otevřely počtvrté.

To byl třetí host – Jarda, tlustoch a klid'as. Ten toho na rozdíl od Venci moc nenamluvil, ačkoliv když se napil, taky se rozpovídal. Když se napili všichni čtyři, huby jim jely o sto šest. Ale v nedělním dopoledni se slova spíš přehazovala od jednoho k druhému. Myšák prohodil, že k obědu ohřeje hrachovku, Jarda řekl, že Miluše se chystá na ovocný knedlíky, a Milánek se právě pochlubil, že jeho Ilonka dneska vaří segedín, když se dveře s cinkotem opět otevřely a dovnitř vešla Dita.

Najednou se tu zjevila, uprostřed špeluňky, v těch krátkých květovaných šatech a černých páskových botkách na nízkém podpatku a se zadním zipem nad patou, s hezkýma opálenýma nohama a s rozpuštěnými černými vlasy, a na okamžik se rozhostilo ticho, mlsné, a přitom skoro svaté ticho jako při očekávání něčeho, co se podobá zázraku, než se třikrát ozvalo:

„Ááá Dita!“

„Dita!“

„Dita!“

A Dita se musela usmát.

Jedině Venca nic neřekl. Venca na ni civěl jako školáček, zkoprněle, oněměle, ale sotva nabral dech, vyhrkl: „Sakra, tobě to sluší!“

„Dítě to vždycky sluší,“ řekl Myšák a zaznělo to otcovsky pyšně.

„Sakra, proč já nejsem mladší? Sakra, Dito, nechceš si mě vzít?“

Venca ji očima vytřeštěně hltal, ale slova z něj lítala. „Lidi, takovouhle ženskou bych bral! To bych si nechal líbit! Do prdele, proč já na takovouhle ženskou nikde nenatrefím?“

„Ty vole, protože asi furt meleš pantem,“ ozval se tlustoch Jarda.

A Milánek se zasvěceně usmíval. „Jo, s ženskejma se to musí umět!“

„Do prdele, to chceš říct, že jsem nějaký kretén?“ vybuchl Venca.

„Ale to ne...“

„No tak co? Jak umět? Vydělávám? Vydělávám. Ty vole, já bych ji na rukou nosil, snídaně do postele dělal, i kytku bych jí koupil. Co víc by mohla chtít?“

„No, hlavně jestli...“

„Jo, tohle? Tak to se teda neboj, kamaráde, to se nemusíš bát. To se teda vůbec nemusíš bát.“

A Dita mezitím prošla uličkou k Myšákovi.

Dalí si pusou.

„Vezmu si dvoje cigára a asi ještě spí, co?“ zeptala se.

„Jen ji vzbud,“ usmál se a jeho oči se šikmo protáhly.

Číňan, pomyslela si. Stejně v něm je nějaká čínská poetičnost (nebo moudrost?) a člověk nikdy neví a vzpomněla si na tu sprchu a napadlo ji, jestli si v tuhle chvíli vzpomněl taky. Ale zaplatila cigarety a nahlas řekla: „Tak já jdu.“

A nechala je tam, ty ostatní, bez pozdravu a bez ohlídnutí.

X X X

Nejdřív prošla tím tmavým prostůrkem s nedojedenou hrachovkou, otevřenou paštikou a půlkou scvrklého jablka. S horou neumytého nádobí. S navlhkým pachem plísňe. Se skřípotem písku pod nohama. S prázdnými skobami, křivolakými prasklinami a s cáry pavučin na zčernalých zdech.

Ale za úzkými zavřenými dveřmi byla i ta sprcha.

Vykročila na zahradu a rozhlídla se po vysoké trávě, kde bujely kopřivy, svlačce, luční kytky, fialové bodláky a bledě zářivé žluté divizny, a pak se vydala pěšinkou podél oprýskané okrové zdi k vysokému klenutému průjezdu. Vpravo vedlo dovnitř domu úzké točité schodiště. A když Dita stoupala vzhůru, když se na dřevěných schodech rozléhal klapot jejích podpatků, když se ocitla v samotě mezi dole a nahoře a v ruce držela dvě krabičky cigaret, až teprve tady najednou ucítila to, proč má tenhle dům ráda.

Tu zvláštní směs úzkosti a ztracenosti, a přitom dojetí, blízkost a široširokou nekonečnou volnost.

Medvědí tlapky...?!

Ale kdyby to měla vyjádřit úplně jednoduše, řekla by, že tenhle dům měl pro ni kouzlo. A kdyby to měla rozvést, řekla by, že jí připomínal tajemný labyrint z temna gotiky i pohodlí měšťanského salonu. Bezpečí, a záro-

veň dobrodružství. Známo i neznámo. Přitažlivost neznáma. Tušení výjimečnosti. Protože i to nicnedělání, i ty řeči, co se tu vedly pořád dokola, i to povalování se na postelích a starých křeslech, ze kterých lezla péra, se tady zdálo nějak výjimečnější. To vůbec nebylo znuděně a zbůhdarma. V tom tkvělo právě potěšení, že na světě existuje místo, kde je postel, polštář a deka, bezpečí, odkud se může začít. A v tom právě tkvělo to kouzlo, to zdání, že v životě může zase něco začít a překvapit.

Dvacet let tady Myšák na všechno prděl. To bylo jeho slovo a Dita si v tom domě vždycky připadala jako na začátku.

A pak – těšila se na Táňu.

Opravdu ještě spala. Nad širokou manželskou postelí se tiše točila vrtule větráku a Táňa pod ní ležela na boku, v noční košilce na ramínkách, napůl zachumlaná, s levou nohou pokrčenou přes deku. Napůl zakrytá a napůl odkrytá. Jako by i ze spaní dávala najevo, že ví, jak na to. Že ona je ta chytrá horákyně.

Ale chrápala. Legračně pochrochtávala, jak do nosních dírek vtahovala vzduch, a v pravém koutku se jí bělela kupka slin. Na čele přilepený zpocený pramínek vlasů. Na tváři tři velké bradavice. Ta největší zaplnila celou rýhu mezi levým okrajem nosu a tváří.

Dita se potichu usadila do starého ošoupaného křesílka a zkoumala bradavice zpovzdálí. Už ji nefascinovaly jako poprvé. Zvykla si. Ale stejně ji občas udivilo, že se Táňa tváří, jako kdyby o nich nevěděla. Samozřej-

mě že na ně zapomínala. Ale když o nich mluvila, naopak zdůrazňovala, že je prostě má. Až to působilo trochu dětinsky. Jako by dávala až moc najevo, že se za ně nestydí. Jako by byla pyšná, že k ní patří. Jako by všichni měli uznat, že právě tím je ona, Táňa, pravá osobnost. Ale tohle byl vlastně její způsob. Všechno, za co by se mohla stydět, otočila. Udělala z nouze ctnost. Z nedostatku převahu. Ze slabosti sílu. Ale možná ji to naučily zrovna ty tři bradavice.

A Táňa se probudila.

Ale ležela dál, jenom otevřela oči a ty oči se na Ditu dívaly nepřítomně a trochu udiveně. Nebyl v nich kobalt, byla to pomněnkově modrá, světlá a čistá barva, skoro jako anomálie v pomuchlaném obličejí, kde trčely bradavice. Světlounce modrý uvízlý pozůstatek z dětství. Připomínka andělské důvěřivosti.

„Kolik je?“

„Něco kolem půl jedenáctý,“ řekla Dita.

„Ty bláho! A co tam dole?“

„Už tam seděj: Venca, Milánek, Jarda.“

„Hm.“

Nic víc, jenom hm, ale najednou se přetočila na záda a labužnický se protáhla: „Já si dám pivo. Dáš si pivo?“

„Dám si kafe,“ řekla Dita.

„A uděláš si ho?“

„Jo.“

„A doneseš mi pivo?“

„Jo.“

„Ty jsi zlatíčko.“

Dita seběhla zpátky do provizorní kuchyňky. Ale tam už našlapovala po špičkách. A když otvírala dvířka lednice, poslouchala Vencu. Už zase: Bejvalka. Alex. Vořezávátko.

„Ty vole, já nejsem žádný vořezávátko. Ty vole, vo všechno mě vobrala a ještě chce čokla? Ty vole, jestli tady Alex v devět nebude, ty vole, tak já... já jí to teda pěkně vosladím. Já teda udělám pořádný čoromoro. Ta píča teda bude čubrnět!“

A ty tu píču ze sebe už do smrti nedostaneš, prohodila si pro sebe Dita.

Taková strašná bezmoc.

Ale potom doma, v opilosti, v sebelítosti vyplaví oční důlky ze všech křivd světa slzy.

U Venci jako u Jana Ponce, napadlo ji.

A jak o sebe ta dvě c cinkla, ti dva se podobali ještě víc a Dita se zastyděla.

Ale ona mu ho vrátí, ujišťovala se, když zase stoupala po točitých schodech nahoru.

Uvelebily se. Táňa v posteli a Dita v ošoupaném křesílku. Každá měla svoje pití a svoje cigarety. Zvenku sem pronikal horký vzduch, ale vrtule se s tichým hučením točila a chladila. Bylo tu příjemně. V bezpečí budouaru. Lenivě, svobodně a intimně.

„Dneska mě do toho pařáku nikdo nedostane,“ prohlásila Táňa a zaznělo to skoro odbojně. „Zejtří už budu muset. Ale dneska se vocaď nehnu.“

„Vždyť tě nikdo nenutí,“ usmála se Dita.

„Já vím.“

Táňa přikývla a najednou z ní zářila požitkářská pýcha. „Dneska jsme prošoustali celou noc.“

„A já si dneska vzpomněla, jak na mě tvůj Myšáček zíral, když jsem tady byla ve sprše,“ nadhodila Dita.

„No říkej...“

„To je vlastně celý. Jednou jsem tu přespala s kamarádkama z gymplu a šla se vysprchovat. A sprchuju se a sprchuju a vtom vidím, jak na mě blaženě čučí. Teda stál ve dveřích, ne že by byl rovnou u sprchy. Ale byl tak blaženej. Já bych mu tu radost dopřála, ale na podlaže ležela vložka od krve a já nechtěla, aby ji viděl. A tak jsem řvala, ať vypadne.“

„A vypadl?“

„Hned ne, ale šel. A řekl něco jako: To je nádhera! Víš, jak dlouho jsem neviděl skutečnou nahou ženskou?“

„To je blbec. Skutečnou nahou.“

„Jo, skutečnou nahou.“

Chvíli se tomu chichotaly.

Ale pak Dita zvažněla, protože si vzpomněla: A tamten je taky sám. Ale je pořád sám a sám se upíjí. Jednou se upije. Anebo se zabije. Řekl, že až nebude mít sílu, tak se zabije. Napere to plnou parou a vyletí nad sráz. Představuje si, jak v tom autě bude letět. Ale co když bude jenom pitomě padat? A srdce znovu začalo bušit, když sáhla po cigaretě, váhala, ale nakonec řekla: „Pamatuješ, jak jsem ti říkala o tom... o tom chláp-

kovi ze stopu? Tam u těch Velhartic na začátku prázdnin? Napsala jsem mu, že mám ještě dva milence, aby se neupínal, a skončil to. Včera mi napsal: Tomu se tady u nás říká kurva.“

Táňa nadzvedla obočí – jakoby udiveně, a zároveň shovívavě –, přesně jak Dita tušila, přesně s tou svojí bohorovností, kterou dávala najevo, že všechno ví. „A cos čekala?“

„Nevím. Asi že mi nenapíše, že jsem kurva.“

„A co bys podle něj měla asi bejt?“

„Ale když mu teď napíšu něco hezkýho...“

„Chceš dělat samaritánku?“

Dita pokrčila rameny. „Je mi ho líto. Nechci, aby byl smutnej.“

„Myslíš, že bude veselej, když za ním jednou za čas přijedeš?“

„Třeba si mezitím někoho najde.“

„Hm.“

„Anebo bude rád, že si budeme aspoň psát.“

„A co mu jako budeš psát?“

„Nevím.“

„Neměla by ses na to fakt vykašlat?“

„Já nevím.“

„Nebo k čemu ti to jako bude, že si budete psát?“

„Nevím.“

Dita si povzdechla. Táňa měla oči jako pomněnky, ale nebyl to kobalt. Kdyby na světě ze všech krás zůstala jenom kobaltová modř, to by věděla, co má dělat. Šla

by za ní. Sledovala by ty vážky a klepala by se hrůzou, že je ztratí. Běžela by jako o život. Jenže takhle to nebylo. Právě že takhle to vůbec nebylo!

A Táňa se ozvala skoro překvapeně: „Ty jsi z toho fakt špatná?“

„Asi jo.“

„Panebože.“

Chvíli mlčely, až se Táňa ozvala znovu: „To ti teda neporadím. Ale mám pocit, že to vidíš moc tragicky. Jestli přežil, že od něj utekly dvě ženský, se kterejma notabene opravdu žil, těch pár dní, co byl s tebou, ho rozhodně nezabije.“

„Ta druhá od něj neutekla. S tou se rozešel, když zjistil, že mu byla nevěrná.“

„No, a ještě bude nějakej moc zásadovej.“

„Není zásadovej. Je chorobně žárlivej.“

„No, bezvadný. To máš teda fakt čeho litovat.“

„Já vím, že byl strašnej. Ale stejně...“

„Nekecej, že ses do něj zblbla!“

„Ne, to ne.“

„Tak co teda?“

„Nevím. Je mi ho líto.“

„Počkej, já ti něco pustím.“

Táňa vstala a přešla do rohu pokoje, kde ležela krabice plná kazet. Nějakou hledala a přitom se rozčilovala: „Kurňa, kde to je? Já v těch kazetách musím udělat taky pořádek. Kurňa, tak kde to je?“

Ale Dita ji už neposlouchala. Sledovala vrtuli větrá-

ku, a jak se vrtule točila, točila se s ní i ta věta. Pořád dokola. Jako rozbitá deska. Jedna věta, slzy a tři zarytí:

„Já... nemám... nic.“

„Já... nemám... nic.“

„Já... nemám... nic.“

A ten druhý má všechno.

Má všechno!

Ale v očích má touhu.

Utajovanou a skoro bolestnou touhu.

Ale třeba ji tam už nemá.

A i když má, tak co, tak co...

A dveře zavrzaly.

Myšák jim na tácku přinesl něco k jídlu. Ne žádnou rozbolavělou duši, ale krajíčky chleba, tu nedojedenou paštiku, máslo, plátky sýra a kolečka salámu.

„Jé, ty jsi zlatíčko!“ spráskla ruce Táňa. A hned se jí vrátila bohorovnost, s kterou teď dávala najevo, jak Myšáka miluje, jak oceňuje jeho starostlivou péči, jak ji dojíká a rozněžňuje, jak ho musí, nemotorného kulíška, něžně navigovat: „Polož to třeba sem... tak... ještě kousek, ať to nepadne... ještě kousek...“

A kulíšek Myšáček Číňánek se rád nechal vést, ten si to uměl vychutnat a ještě jim k tomu přihodil několik novinek odtamtud zezdola. Třeba proč je Venca dneska bez čokla. Nebo že pravnoučata se už dožijou Sahary. Protože všechny ty dřív ubíjející voloviny dostaly rázem nový šmak, když už je měl pro koho střídat a když jeho aristokratická nebo čínská nebo prostě potouch-

lá vytržbenost neomylně vyhmátla to, co vyhmátnout chtěla.

Podíval se na Ditu a usmál se. Jako by se omlouval, že se za toho kulíška vůbec nestydí, a ona si pomyslela: blaženost ve vděčnosti.

Smáli se.

Ale když sešel zpátky dolů, řekla Dita, že už taky půjde. Ať si Táňa nemyslí, že...

Táňa mávla rukou. „To chce čas.“

A Dita dole na zpustlé zahradě přelezla zpustlý plot, aby už nemusela projít tou trafikou.

X X X

Slunce nad návsi žhnulo. Blížilo se poledne. Všude zavládlo ticho a v tom tichu, prázdnu a horku stála uprostřed návsi stará otlučená kašna. Dita k ní zamířila. Ale nebyla to kašna jako na návsi ve Velharticích. S vodou a vysokou tyčkou s křížkem, který čněl do nebe. Tady se na dně jako vždycky válely odpadky.

Dita na ně chvíli civěla a pak se ke kašně otočila zády. Rozhlídla se. Jako by odněkud přece jen mohl přijít nějaký zázrak. Anebo aspoň něco. Něco! A najednou se ozvalo zahoukání. Na trati za řekou buď přijížděl, nebo odjížděl vlak. Buď jel do Prahy, nebo pokračoval na jih. Podle zvuku směr nerozpoznala, ale pomyslela si: Je to jedinej člověk na světě, kterej teď potřebuje, abych u něj byla.

I když – třeba se opravdu pletla.

Třeba měla Táňa pravdu, když řekla, že to vidí moc tragicky.

Třeba by teď stál ve dveřích a s ledově odmítavým hlasem by ji ani nepustil dovnitř.

Jenže i kdyby ji pustil, co by bylo, co by následovalo?

Jeho prskání?

Kázání se zvednutým ukazováčkem?

Pohrdání?

Opovržení?

Oči, co by se zúžily malým potměšilým vítězstvím?

Zadostiučinění?

A potom?

Slzy?

Anebo euforie...?

Noční hra na imperátora.

A potom držení za ruku.

Usínání s držením za ruku.

Nic víc.

Jenom držení za ruku a nad hlavou éterické strašilky.

A vtom se ozvalo zacinkání. Vzápětí hlasy. Milánkův vysoký a pisklavý a Vencův rozječený na celou náves. Vyšli na cigáro...? Honem otočila hlavu k trafice, ale sotva je zahlídla, rázem se ocitla dole v kašně mezi odpadky.

Vylekaně zapátrala v cárech papírových obalů a plastových lahví.

Ale hlasy pokračovaly v rozhovoru, hlasy se něčemu zasmály, nic od nich nehrozilo.

Snad.

Vyčkávala...

Až se ozvalo další zacinkání, hlasy utichly a znovu se rozhostilo ticho.

S úlevou vydechla. Teprve teď ji napadlo, že když leží tady na dně mezi odpadky, je to proto, že Jan Ponc je popelář. Popelář Ponc. Nešťastný popelář Ponc. Přidřepla si. Přisunula si pod zadek kus kartonu a opřela se o vyhřátou zeď. Jako dítě, co se ve skrýši cítí v bezpečí, a to bezpečí mu dává zvláštní moc. Pocit vlastního tajemství, a tím i převahy.